

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/129/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115202868
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexandra Hanusová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1115202868.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Alexandry Hanusovej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a Mgr. Patricie Skotnickej v spore žalobcu: P. M., nar. XX.X.XXXX, W. A. XX, Q. O., zastúpeného usadeným euroadvokátom JUDr. Lubomírom Müllerom, Nábrežie sv. Metoda 14, Prievidza, proti žalovanej: Slovenská republika, v menej ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu cestovných nákladov 135,78 eura, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 19C/33/2015-57 zo dňa 6.9.2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej **p r i z n á v a** proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou z 2.2.2015 domáhal od žalovanej náhrady cestovných nákladov 135,78 eura podľa zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 119/1990 Zb.“), ktoré mu mali vzniknúť v príčinnej súvislosti s jeho účasťou na súdnom pojednávaní konanom 29.11.2012 pred Okresným súdom v Prešove o obnovu konania v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 4Tv/4/2012 podľa zákona č. 119/1990 Zb.

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobca bol rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov sp. zn. T 195/75 zo dňa 27.11.1975 uznaný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 13 mesiacov nepodmienečne. Uznesením Vojenského obvodového súdu Prešov sp. zn. 4Rtv 24/92 zo dňa 6.8.1992, právoplatným 14.8.1992, bol podľa § 14 ods. 1 písm. f) zákona č. 119/1990 Zb. uvedený rozsudok zrušený vo výroku o vine a treste. Následne bol žalobca rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov sp. zn. 4Rtv 24/92 zo dňa 6.8.1992, právoplatným 1.10.1992, pre vyššie uvedený trestný čin odsúdený podľa § 269 ods. 1 a § 40 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 1 mesiaca nepodmienečne. Vzhľadom na uvedené bolo žalobcovi na základe predbežného prerokovania nároku podľa § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“) Ministerstvom spravodlivosti SR dňa 10.7.1995 podľa § 23 ods. 1 písm. a) a c) zákona č. 119/1990 Zb. v znení zákona č. 47/1991 Zb. priznané odškodnenie 31 800,- Sk. Súčasťou priznanej sumy bola náhrada za stratu na zárobku po dobu výkonu trestu podľa § 23 ods. 1 písm. a) zákona č. 119/1990 Zb. za 12 mesiacov po 2 500,- Sk, t. j. 30 000,- Sk, náhrada trov výkonu trestu podľa § 23 ods. 1 písm. c) zákona č. 119/1990 Zb. za 12 mesiacov po 150,- Sk vo výške 1 800,- Sk a náhrada trov trestného konania podľa § 23 ods. 1 písm. c) zákona č.

119/1991 Zb. Uznesením Okresného súdu v Prešove sp. zn. 2Nt 21/12-13 zo dňa 29.11.2012 v trestnej veci odsúdeného P. M. (žalobcu) bola na základe návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania na verejnom zasadnutí 29.11.2012 povolená obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov sp. zn. T 195/75 zo dňa 27.11.1975, zároveň bol zrušený výrok o vine a treste uložený uvedeným rozsudkom, ako aj rozsudkom sp. zn. 4Rtv 24/92 zo dňa 6.8.1992 a rozsudkom 4Rtv 24/92 zo dňa 1.10.1992. Uznesením Okresného súdu v Prešove č.k. 4Tv/4/2012-18 bolo zastavené trestné stíhanie obvineného P. M. (žalobcu), začaté Vojenskou obvodovou prokuratúrou Prešov 12.11.1975 podaním obžaloby sp. zn. 3OPv-284/75, na základe ktorej sa viedlo konanie na Vojenskom obvodovom súde Prešov pod sp. zn. T 195/75 pre trestný čin nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona, pretože skutok nebol trestným činom. Na základe rozhodnutia Okresného súdu v Prešove č.k. 4Tv/4/2012-18 z 20.12.2012 vznikol žalobcovi nárok na doplatenie rozdielu všetkých náhrad priznaných v rámci predbežného prerokovania Ministerstvom spravodlivosti SR listom z 10.7.1995 v rozsahu 1 mesiaca (keďže na základe rozsudku sp. zn. 4Rtv 24/92 právoplatného 1.10.1992 bol za trestný čin nenastúpenia služby v ozbrojených silách odsúdený na 1 mesiac nepodmienečne). Dňa 5.12.2013 požiadal právny zástupca žalobcu Ministerstvo spravodlivosti SR o dodatočné odškodnenie s odkazom na § 23 zákona č. 119/1990 Zb., a to v rozsahu ušlej mzdy za obdobie 1 mesiaca podľa § 23 ods. 1 písm. a) zákona č. 119/1990 Zb. vo výške 83 eur, náhrady nákladov výkonu väzby za obdobie 1 mesiaca podľa § 23 ods. 1 písm. c) zákona č. 119/1990 Zb. vo výške 20 eur, náhrady nákladov pôvodného trestného konania podľa § 23 ods. 1 písm. c) zákona č. 119/1990 Zb. vo výške 6,70 eura, náhrady nákladov obhajoby, ktoré nebolo možné uplatniť priamo u súdu podľa § 19 ods. 3 písm. b) zákona č. 119/1990 Zb. vo výške 1 043,43 eura, náhrady nákladov cestovného žiadateľa o odškodnenie dňa 18.2.2010 a dňa 29.11.2012 vo výške 258,71 eura a náhrady nemateriálnej ujmy 13.000 eur. Rozhodnutím zo 6.6.2015 č. XXXXX/XXXX-XXXX/XX Ministerstvo spravodlivosti SR s odkazom na § 24 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. a § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. priznalo žalobcovi na základe jeho žiadosti o odškodnenie sumu 94,70 eura, z toho 83 eur ako náhradu za stratu na zárobku žalobcu po dobu výkonu trestu odňatia slobody podľa § 23 ods. 1 písm. c) zákona č. 119/1990 Zb. za dobu 1 mesiac, 6,70 eura ako náhradu trov trestného konania podľa § 23 ods. 1 písm. c) zákona č. 119/1990 Zb. a náhradu nákladov výkonu trestu podľa § 23 ods. 1 písm. c) zákona č. 119/1990 Zb. v sume 5 eur; týmto Ministerstvo spravodlivosti SR považovalo prerokovanie žiadosti o odškodnenie za skončené.

3. Súd prvej inštancie k zistenému skutkovému stavu uviedol, že predmetom konania je posúdenie dôvodnosti nároku žalobcu na zaplatenie cestovných náhrad vo výške 135,78 eura, ktoré mu mali vzniknúť v súvislosti s uplatnením práva ako osoby oprávnenej podľa zákona č. 119/1990 Zb. účasťou na súdnom pojednávaní konanom 29.11.2012 pred Okresným súdom Prešov, na ktorom došlo k povoleniu obnovy právoplatne skončeného trestného konania. Vychádzal z toho, že na verejnom zasadnutí musí mať odsúdený obhajcu a že žalobcovi bolo doručené upovedomenie o konaní predmetného verejného zasadania, pričom verejné zasadanie možno konať aj v jeho neprítomnosti, pokiaľ možno vec spoľahlivo rozhodnúť bez jeho účasti (§ 11 zákona č. 119/1990 Zb.). Žalobca v konaní nepredložil dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že jeho účasť na verejnom zasadnutí bola nevyhnutná, ani žiadny dôkazný návrh v tomto smere nepodal. Z toho súd prvej inštancie vyvodil, že nevyhnutnosť a účelnosť účasti žalobcu na tomto zasadnutí vzhľadom na prítomnosť obhajcu nebola zrejmalá.

4. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že z logického výkladu ustanovenia § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. je zrejme, že uplatnený nárok na náhradu cestovných náhrad, vrátane stravného a parkovného, v súvislosti s účasťou na verejnom zasadnutí, nie je predmetom odškodnenia, a to napriek tomu, že predmetné zákonné ustanovenie neobsahuje taxatívny výpočet nárokov na odškodnenie. Uvedené podľa súdu prvej inštancie vyplýva zo samotného účelu zákona č. 119/1990 Zb. definovaného v § 1 a z rozsahu rehabilitačného konania definovaného v jeho druhom a treťom oddiele. Dodal, že zákon č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov, podľa ktorého žalobca určil výšku žalovanej náhrady, jasne definuje okruh osôb, na ktorý sa vzťahuje, pričom zákon č. 119/1990 Zb. na tento zákon, resp. na iný obdobný právny predpis, ani nepriamo neodkazuje. Napokon dodal, že žalobca neprodukoval jediný dôkaz preukazujúci jeho tvrdenie, že na verejné zasadanie pred Okresným súdom Prešov sa skutočne dostavil motorovým vozidlom Š. C. B. Q.-XXX Y., ktorého vlastníkom sa podľa údajov uvedených v predloženej technickej preukaze stal 5.12.1990. Vyslovil pochybnosť, či k 29.11.2012, bolo predmetné vozidlo technicky spôsobilé cestnej premávky, keďže žalobca príslušné platné Osvedčenie o technickej kontrole vozidla ako listinný dôkaz nepredložil, a to za situácie, keď žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe tento nárok relevantne namietala. Súd prvej inštancie na základe

uvedeného, s poukazom na ustanovenia § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb., § 1, § 9 ods. 1 a § 10 zákona č. 58/1969 Zb. a § 1 ods. 1 zákona č. 283/2002 Z.z., žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Keďže plne procesne úspešná žalovaná si nárok na náhradu trov neuplatnila, náhradu trov konania jej nepriznal.

5. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť. Namietal nesprávne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie veci, podľa ktorého sa na pojednávanie o povolení obnovy dostavil vlastne zbytočne, že možno klame, keď tvrdí, že na súd pricestoval vlastným autom, pretože jeho auto je staré a aj proti právnomu záveru, že priznanie náhrady cestovných nákladov slovenský právny poriadok aj tak neumožňuje. Uviedol, že k predmetnému verejnému zasadnutiu dostal predvolanie, a to pod hrozbou predvedenia, čo je samo o sebe dostatočným dôvodom, aby sa na súd dostavil. Nebolo jeho vecou, aby špekuloval, či je vec možné spoľahlivo rozhodnúť bez jeho účasti. K nemožnosti odškodniť cestovné náhrady uviedol, že § 1 zákona č. 119/1990 Zb. podporuje jeho nárok, nakoľko je tam zakotvený nárok na primerané hmotné odškodnenie; demonštratívny výpočet položiek potom stanovuje § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Z.z. V súvislosti s nepreukázaním skutočnosti, že sa motorovým vozidlom na predmetné pojednávanie skutočne dostavil, uviedol, že žalovaná sponchybovala jeho nárok z rôznych dôvodov, ale nikdy nenamietala technický stav vozidla; preto nepredložil žiadne dôkazy o technickej spôsobilosti jeho motorového vozidla na jazdu. Pokiaľ súd prvej inštancie mal takéto pochybnosti, mohol ho ako žalobcu vyzvať k predloženiu príslušného dokladu, čo však neurobil. Napokon zdôraznil, že v otázkach, ktoré sú pomerne ľahko overiteľné, nemá súd končiť svoje konanie nepodloženými pochybnosťami, ale riadnym objasnením skutkového stavu. K odvolaniu preto priložil Protokol o technickej kontrole vozidla z 19.8.2014 a Protokol o emisnej kontrole motorového vozidla z 26.8.2015, ktoré dokazujú, že ešte dlho po tom, čo sa konalo predmetné verejné zasadnutie (29.11.2012), bolo predmetné vozidlo technicky spôsobilé na premávku na pozemných komunikáciách.

6. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. apríla 2018 (§ 219 ods. 3 CSP).

7. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil, pretože je vecne správny a nakoľko sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal podľa odvolacieho súdu náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností pre posúdenie žalobného návrhu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s čl. 15 a § 191 ods. 1 CSP podľa odvolacieho súdu na zistený skutkový stav veci aplikoval prislúchajúce zákonné ustanovenia a na základe nich vyvodil aj správne právne závery a dôvody, ktoré ho viedli k zamietnutiu žaloby aj náležite, v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP dostatočne a presvedčivo vysvetlil, pričom sa vysporiadal s rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán.

8. Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady cestovných nákladov vzniknutých tým, že sa mal zúčastniť 29.11.2012 verejného zasadnutia na Okresnom súde v Prešove vo veci vedenej pod sp. zn. 2 Nt 21/12, ako aj náhrady stravného za deň, keď sa zúčastnil verejného zasadnutia, ktorú stanovil podľa zák. č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách a náhrady poplatku za parkovné. Na tomto verejnom zasadnutí súdu sa rozhodlo o povolení obnovy v právoplatne skončenej trestnej veci, v ktorej bol žalobca uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách.

9. Odvolací súd pri preskúmvaní napadnutého rozsudku považoval za potrebné zaoberať sa v prvom rade tým, či skutkový stav veci, ktorý v podstate nebol medzi účastníkmi sporný, súd prvého stupňa podriadil pod prislúchajúcu právnu normu. Skutkové závery napádané žalobcom v odvolaní uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku navyiac; podstatným pre jeho rozhodnutie bol záver, že uplatnený nárok nie je predmetom odškodnenia podľa zákona č. 119/1990 Zb.

10. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu správne vo veci zisťoval, či ide o nárok uplatňovaný podľa zákona č. 119/1991 Zb., keďže tento má vo vzťahu k iným zákonom, pokiaľ ide o náhradu škody vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, ako aj k zákonu č. 58/1969 Zb. a k neskôr platnému zákonu č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, povahu normy špeciálnej k norme všeobecnej. Tento osobitný zákon platí len pre tie osoby, ktoré sú podľa neho osobami oprávnenými žiadať od štátu odškodnenie.

11. V prejednávanej veci bol podľa súdu prvej inštancie žalobca osobou, ktorá je oprávnená žiadať od štátu odškodnenie, a v tejto súvislosti v odôvodnení rozsudku uviedol rozhodnutia súdov, ktorými bol zrušený výrok súdu o vine a treste žalobcu a rozhodnutie o zastavení jeho trestného stíhania, z čoho pri posudzovaní nároku vychádzal. Žalobe nevyhovelo s odôvodnením, že náhrada cestovného vynaloženého na účasť na verejnom zasadnutí súdu nariadenom v konaní o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania sa podľa ustanovenia § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. neodškodňuje. Záver odôvodnil tým, že to vyplýva zo samotného účelu zákona definovaného v jeho § 1, z rozsahu rehabilitačného konania definovaného v jeho druhom a treťom oddiele, a tiež tým, že nie je zahrnutý medzi odškodňované nároky zahrnuté do ustanovenia § 23 ods. 1, a vyplýva to aj z logického výkladu tohto ustanovenia.

12. Podľa § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. nárok na odškodnenie zahŕňa najmä: a) náhradu za stratu na zárobku za každý mesiac za väzbu a výkon trestu odňatia slobody vo výške 83 eur, pokiaľ poškodený nepožiada, aby sa mu namiesto tejto náhrady poskytla náhrada za stratu na zárobku počas väzby a výkonu trestu odňatia slobody podľa všeobecných predpisov, b) náhradu škody na zdraví, ku ktorej došlo v súvislosti s väzbou alebo výkonom trestu odňatia slobody, pokiaľ táto náhrada nepatrí podľa iných predpisov, c) náhradu trov trestného konania vo výške 6,70 eura, výkonu väzby vo výške 20 eur za každý mesiac väzby a výkonu trestu odňatia slobody vo výške 5 eur za každý mesiac výkonu trestu, pokiaľ poškodený nepožiada, aby mu bola namiesto týchto náhrad poskytnutá náhrada skutočne zaplatených trov, d) náhradu zaplatených trov obhajoby v pôvodnom trestnom konaní, e) náhradu zaplateného peňažného trestu alebo úhrnu vykonaných zrážok z odmeny za prácu pri výkone trestu nápravného opatrenia.

13. Zo všeobecne platnej zásady o zákone všeobecnom a špeciálnom (*lex specialis derogat generali*) jednoznačne vyplýva, že ak sú naplnené podmienky pre použitie špeciálnej právnej úpravy, musí sa táto úprava aplikovať a nemožno použiť právnu úpravu všeobecne platnú. Keďže zákon č. 119/1990 Zb. má vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, ako aj k zákonu č. 58/1969 Zb. a k neskôr platnému zákonu č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, povahu zákona špeciálneho k všeobecnému zákonu, znamená to, že pre osoby, ktoré sú podľa zákona č. 119/1990 Zb. osobami oprávnenými žiadať od štátu odškodnenie, platí pre uplatňovanie a uspokojovanie majetkových nárokov zo vzťahu medzi nimi a štátom táto zvláštna právna úprava, bez ohľadu na to, ktorý predpis je pre ne priaznivejší. V prípadoch, na ktoré zákon č. 119/1990 Zb. dopadá (ako je to i v posudzovanej veci), sa teda nemožno proti štátu domáhať uspokojenia iných alebo ďalších nárokov než tých, ktoré tento zákon upravuje, a to za podmienok a spôsobmi stanovenými týmto zvláštnym predpisom (napr. rozhodnutie NS ČR sp. zn. 25 Cdo 789/2003, sp. zn. 25 Cdo 334/2002, publikované v Súbore rozhodnutí NS ČR sv. 25 pod č. C 1898, sp. zn. 21 Cdo 3000/99 publikované v Súbore rozhodnutí NS ČR sv. 2 pod č. C 197 a sp. zn. 25 Cdo 14/2003).

14. Ak sa v danej veci žalobca domáhal náhrady cestovného, stravného a poplatku za parkovanie, ktoré vynaložil 29.11.2012 v súvislosti s účasťou na verejnom zasadnutí nariadenom súdom na prejednanie jeho návrhu na obnovu trestného konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov z 27.11.1975 sp. zn. T 195/75, ako osoba rehabilitovaná podľa zák. č. 91/1990 Zb., je správny záver súdu prvej inštancie, že je treba takýto nárok posudzovať podľa zvláštny právnej úpravy obsiahnutej v tomto zákone. Správny je aj ten záver súdu prvej inštancie, že hoci je ustanovenie § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. ustanovením s demonštratívnym výpočtom, nemožno z neho vyvodit', že by súd mohol okrem nárokov uvedených v tomto zákone svojim rozhodnutím konštituovať nejaké nároky ďalšie. Nad rámec rehabilitačných predpisov nemožno priznať nijaké ďalšie odškodnenie, ktoré platná právna úprava nepozná, a ani súd nemôže zakladať ďalšie hmotnoprávne nároky z titulu náhrady škody (alebo iných).

15. Nárok uplatnený žalobcom je charakterizovaný a vymedzený opísaním rozhodných skutočností, a v danej veci bol odôvodňovaný nezákonne vedeným trestným stíhaním voči nemu pre trestný čin nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, ktoré skončilo zastavením uznesením Okresného súdu Prešov z 20.12.2012 sp. zn. 4Tv/4/2012-18. Ak sa žalobca domáhal náhrady škody ako osoba rehabilitovaná, je treba takýto nárok posudzovať podľa zvláštnej právnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 119/1990 Zb. Uplatnený nárok by sa dal najskôr považovať za náklady konania, ktoré sú v zákone č. 119/1990 Zb. upravené v ustanovení 23 ods. 1 písm. c) tak, že rehabilitovaná osoba má nárok na paušálnu náhradu trov pôvodného konania (žalobca sa tejto náhrady domáhal žalobou na Okresnom súde Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 17C/25/2015, ktoré skončilo zastavením pre späťvzatie žaloby). Na refundáciu nákladov vynaložených v konaní o povolenie obnovy na návrh žalobcu v roku 2012 podľa prislúchajúceho špeciálneho zákona č. 119/1990 Zb. žalovaná nebola povinná a žalobca v žalobe, a ani v ďalších prednesoch voči súdu, neuviedol iné nezákonné rozhodnutie súdu, ktoré by malo byť podkladom pre vyvodzovanie zodpovednosti voči žalovanej, čo je okrem prípadov zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe alebo treste, jednou z podmienok pre priznanie náhrady škody voči štátu. Ani prípadný záver o dôvodnosti nákladov vynaložených žalobcom na účasť na verejnom zasadnutí v jeho trestnej veci neznamená, že súd môže uložiť žalovanej povinnosť nahradiť ich žalobcovi podľa zákona č. 119/1990 Zb., ak to z ustanovení tohto zákona nevyplýva.

16. Vzhľadom k tomu, že právnu otázku, ktorý právny predpis sa na danú vec vzťahuje súd prvej inštancie určil správne a správne vyložil aj ustanovenie § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb., dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Námitkami žalobcu týkajúcimi sa hodnotenia skutkových okolností zistených vo veci (technického stavu motorového vozidla, k účasti a účelnosti účasti žalobcu na verejnom zasadnutí súdu) súdom prvej inštancie, keďže tieto hodnotenia neboli pre rozhodnutie vo veci podstatné a nemohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, sa odvolací súd nezaoberal.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanej priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mala vo veci plný úspech.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).